

Η Huerta Grande της FAU

☰ Κατηγορία: **Αναρχική Θεωρία**

Το HuertaGrande, είναι ένα σημαντικό κείμενο από την Ουρουγουάη. Εδώ ρίχνουμε μια γρήγορη και συνοπτική ματιά στην ιστορία του αναρχικού κινήματος της χώρας αυτής κατά το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα. Η HuertaGrande είναι εδώ.

Η Federaci3n Anarquista Uruguaya (FAU - Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης) είναι μια οργάνωση αναρχικών κομμουνιστών που δραστηριοποιείται για πάνω από 50 χρόνια τώρα. Ένας από τους παράγοντες που κατέστησαν μοναδική τη FAU είναι ότι ήταν μια από τις τραγικά ελάχιστες αναρχικές οργανώσεις που βρέθηκαν στο αποκορύφωμά τους μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καθώς και ότι αποτέλεσε τη συνέχεια των μεγάλων αναρχικών κινημάτων της Ιταλίας και της Ισπανίας των δεκαετιών 1920 και 1930.

Αρκετοί αναρχικοί για να αποφύγουν το φασισμό διέφυγαν από την Ιταλία και την Ισπανία για να

βρουν καταφύγιο στην Ουρουγουάη. Ανάμεσα σε αυτούς τους αγωνιστές συγκαταλέγονταν ονομαστοί αναρχικοί όπως ο Λουίτζι Φάμπρι και η κόρη του Λούτσε (η οποία βοήθησε στην ίδρυση της FAU). Φέρνοντας μαζί τους τα διδάγματα των Κόκκινων Χρόνων και της Ισπανικής Επανάστασης, στη χώρα υποδοχής τους έδρασαν κατά τέτοιο τρόπο ώστε το αναρχικό κίνημα της Ουρουγουάης να αποτελέσει παράδειγμα επαναστατικού κινήματος για όλο τον κόσμο. Αν και ο Φάμπρι, ο θεωρητικός της διπλής οργάνωσης (dualorganizationalism) πέθανε το 1935, λίγο πριν το γεγονός αυτό δοκιμάστηκαν πειραματισμοί σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο από τους προγόνους της FAU στη βάση της διπλής αυτής οργάνωσης (δηλαδή την ύπαρξη ειδικής αναρχικής οργάνωσης και επαναστατικού συνδικάτου).

Η ανάπτυξη της FAU ήρθε μετά τον θάνατο των ελπίδων που έτρεφε το αναρχικό κίνημα με την FORU, το αναρχοσυνδικαλισμό συνδικάτο με την δοξασμένη ιστορία, αν και η εχθρότητα που προερχόταν από τη βορειοαμερικανική παρέκκλιση των αναρχοκομμουνιστών προς την FORU δεν ήταν παρούσα τότε. Η FAU γεννήθηκε σε μια στιγμή κατά την οποία η Ουρουγουάη είχε βιομηχανοποιηθεί, ήταν ένα αστικό δημοκρατικό κράτος και η παρουσία ενός νόμιμου γραφειοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος συμβάδιζε με μι θεσμοθετημένη αριστερά.

Την εποχή που γράφτηκε η HuertaGrande, υπήρχε σε εξέλιξη μια διάσπαση στη FAU. Η

Ομοσπονδία ιδρύθηκε το 1950 από αγωνιστές σε εργασιακούς χώρους και στελέχη της FORU, ακαδημαϊκούς ειδικά από τον χώρο της φαρμακευτικής και αναρχικούς που ασχολούνταν με ζητήματα κουλτούρας. Στις αρχές της δεκαετίας του 1960 σημειώθηκε μια διάσπαση ανάμεσα σε μια ομαδοποίηση γύρω από την Λούστε Αμπρί και την πλειοψηφία η οποία ήταν γύρω από τους Gaetti, Mechoso και άλλους. Η διάσπαση αυτή συνέβη για πολλούς λόγους. Δηλαδή από τη μια ήταν αυτοί που υποστήριζαν το καθεστώς Κάστρο στην Κούβα και αυτοί που τάσσονταν εναντίον, ή από τη μια ήσαν αυτοί που χαρακτηρίζονταν ως "συνδικαλιστές" και ήσαν υπέρ του μαζικού αγώνα στους εργασιακούς χώρους και από την άλλη αυτοί που ήσαν υπέρ της πολιτιστικής δουλειάς. Ωστόσο, η πλειοψηφία παρέμεινε στη FAU η οποία υποστήριζε πλέον την κουβανική επανάσταση και τον Κάστρο και εστίασε τη δράση της στη δουλειά στους εργασιακούς χώρους και τα πανεπιστήμια. Η μειοψηφία συγκρότησε τη GEAL, μια

επιμορφωτική αναρχική ομαδοποίηση η οποία δραστηριοποιήθηκε κυρίως στη ComunidaddelSur, μια κομμούνα έξω από το Μοντεβίδεο. να σημειωθεί ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και οι δύο οργανώσεις συνεχίζουν τη δράση τους μέχρι σήμερα.

Ωστόσο, διαμέσου της ιστορίας της η FAU είχε τεράστιες μεταμορφώσεις ως οργάνωση. Η ευημερία της Ουρουγουάης, εξαιτίας της πολύ καλά οργανωμένης αγελαδοτροφίας της, ο σχετικός πλούτος των φυσικών πηγών και ένα υψηλό επίπεδο εκβιομηχάνισης, έφτασε στο αποκορύφωμά της κατά τη δεκαετία του 1960. Αλλά καθώς οι πραγματικοί μισθοί έπεσαν και το κόστος ζωής ανέβαινε ξέσπασαν μαζικοί αγώνες. Η FAU βοήθησε στη συγκρότηση της theCNT,

συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο από το καθεστώς Φράνκο. Το 1945 απέδρασε και κατέφυγε στη Γαλλία από όπου το 1948 εγκαταστάθηκε στη Αργεντινή. Εκεί συμμετείχε στο ένοπλο κίνημα με το όνομα Uturuncos, συνελήφθη και φυλακίστηκε το 1961. Αλλά μετά από μερικούς μήνες ζήτησε άσυλο και πήρε από την Ουρουγουάη το 1962. Εκεί έγινε ο πρωταρχικός ίσως θεωρητικός της ένοπλης πάλης στο νότιο τμήμα της Λατινικής Αμερικής. Η εργασία του για τον ένοπλο αγώνα κυκλοφόρησε το 1966 ως απάντηση στις αντίστοιχες θεωρίες του Τσε Γκεβάρα.

Ο αναρχισμός του Guillen τέθηκε σε μια αρκετά ενδιαφέρουσα πρακτική εφαρμογή την εποχή αυτή. Ο ίδιος πίστευε και προωθούσε μια μορφή

αναρχομαρξισμού, μια ένοπλη οργάνωση η οποία θα διατηρούσε τη μαρξιστική πειθαρχία στο εσωτερικό της αλλά με αποκεντρωτικά, αμεσοδημοκρατικά και ελευθεριακά χαρακτηριστικά από την άλλη. Πίστευε ότι ο μαρξισμός του 1960 ήταν μια επιστημονική βάση για τον προλεταριακό αγώνα, αλλά με περιορισμένη την εξουσιαστική φύση του λενινισμού. Κατά κάποιο τρόπο τα κείμενά του είναι πιο φιλικά προς τα κείμενα της ομάδας "Οι Φίλοι του Ντουρρούτι" ή ολόκληρων οργανώσεων της ιβηρικής FIJL που άσκησαν εντονότατη κριτική στην ηγεσία της CNT για την έλλειψη οργάνωσης σε απάντηση στις επιθέσεις του Φράνκο και των Μπολσεβίκων στην Ισπανία. Ο Guillen ένωσε την ανάγκη, ωστόσο, της απομάκρυνσης από τον παραδοσιακό αναρχισμό και κατέληξε σε μια καρικατούρα αναρχισμού η οποία χαρακτηρίζεται από την αντίθεση σε κάθε συντονισμό.

Τα γραπτά του Guillen εστιάζουν στο αντάρτικο της πόλης και ο ίδιος πίστευε ότι οι απόψεις και το πρόγραμμα του Τσε Γκεβέρα για αντάρτικο στην ύπαιθρο (όπως εκφράστηκε για τη Βολιβία) ήταν αυτοκτονία. Αντίθετα, αυτός πίστευε ότι η δράση έπρεπε να γίνει μέσα στο αστεακό περιβάλλον και οι αγωνιστές έρεπε να χρησιμοποιούν τη μαζική ανωνυμία, δηλαδή να εξαφανίζονται μέσα στις τεράστιες προλεταριακές περιοχές για προκάλυμμα. Πιστός στις αναρχικές του αντιλήψεις, διατηρούσε μια διαφορετική άποψη για τον ένοπλο αγώνα καθώς τον ήθελε να διεξάγεται από το μαζικό κίνημα, τον έβλεπε ως εργαλείο ενδυνάμωσης των εργατικών αγώνων και όχι ως εργαλείο μιας έξωθεν δύναμης που θα δρα για λογαριασμό των εργατών, υποκαθιστώντας το οργανωμένο προλεταριάτο. Έτσι αντιτάχθηκε σε σειρά

βάρβαρων ενεργειών εκ μέρους ένοπλων ομάδων (συμπεριλαμβανομένων και ενεργειών των Τουπαμάρος στις οποίες άσκησε σκληρή κριτική) που γι' αυτόν ναί μεν ανέπτυσαν τη μαχητικότητα των εργατών, αλλά δεν είχαν στρατηγικό ρόλο στην υπόθεση επέκτασης των μαζικών αγώνων.

Η FAU βρέθηκε εν μέσω αυτών των εξελίξεων και καθώς η Ουρουγουάη τη δεκαετία του 1960 άρχισε να αντιμετωπίζει μια κρίση οι Τουπαμάρος εγκαινίασαν μια ένοπλη πάλη στις πόλεις ανεξάρτητη από το μαζικό κίνημα και με μια τέτοια μαχητικότητα η οποία ήταν και υπεράνω των δυνατοτήτων τους. Η FAU συντάχθηκε με την αριστερά σε ένα λαϊκίστικο τρόπο. Θεωρώντας την τότε ουρουγουανή αριστερά ως νέα (που

αντιτάχθηκε τους παλιούς κομμουνιστές οι οποίοι ήταν πλέον θεσμοποιημένοι σοσιαλδημοκράτες), επιστημονική και έχοντας σπάνιες διασυνδέσεις με το ελευθεριακό κίνημα. Η FAU συμμετείχε σε μια σειρά αριστερών μετωπικών σχημάτων που αφορούσαν εκδόσεις, συνδικάτα, μαζικές ενώσεις ενοικιαστών, φοιτητές κ.λπ. Αλλά καθώς η κρατική καταστολή γινόταν όλο και πιο έντονη όπως και άλλες οργανώσεις έτσι και η FAU βάδιζε προς την ένοπλη δράση και το μαρξισμό.

Το έργο HuertaGrande γράφτηκε το 1972. Προηγουμένως το 1968 το κράτος κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης εξαιτίας της δράσης των Τουπαμάρος. Το 1972 ανεστάλησαν οι πολιτικές ελευθερίες και το 1973 εγκαθιδρύθηκε στρατιωτική δικτατορία. Η FAU πέρασε στην

παρανομία το 1971 για να αποφύγει την καταστολή. Αναδιοργανώθηκε μέσω των FAU ως παράνομη οργάνωση, της OPR-33 που ήταν η ένοπλη πτέρυγα της FAU και της ROE που ήταν το φοιτητικό μέτωπο των FAU και OPR-33. Επίσης, η Ομοσπονδία συνεργάστηκε στενά με άλλες αριστερές οργανώσεις κάτι που επίσης άλλαξε το χαρακτήρα της. Για την περίοδο αυτή υπάρχουν διαθέσιμα ελάχιστα ντοκουμέντα, οπότε δεν μπορούν να ειπωθούν πολλά. Ωστόσο, φαίνεται ότι η FAU την περίοδο αυτή αποτελείτο από αναρχικούς που ήσαν πολύ κοντά σε διάφορες τάσεις μαρξισμού ή κάποιοι μαρξιστές προσελκύνθηκαν από τη δράση της FAU στις προλεταριακές περιοχές καθώς και αναρχικούς που μετακινήθηκαν σε θέσεις υπεράσπισης του καστριού. Η OPR-33 πάντως ανέλαβε δράσεις μαζί και παράλληλα με τους λαϊκούς αγώνες παρά ανεξάρτητα από αυτούς. Οργάνωσε ληστείες τραπεζών, απαγωγές (αν και δεν χρησιμοποίησε τη βία άλλων αριστερών

οργανώσεων της περιόδου) καθώς και ένοπλες δράσεις εναντίον του στρατιωτικού καθεστώτος.

Μια σημαντική πτυχή της ιστορίας και της δράσης της FAU είναι ότι το 1974 οι μισοί αγωνιστές της οργάνωσης είχαν σκοτωθεί από τα καθεστώτα της Ουρουγουάης και της Αργεντινής. Μερικοί δραπέτευσαν από την Ουρουγουάη ακόμα και ποδαρόδρομο, ενώ από τα στρατιωτικά καθεστώτα άρχισε η Επιχείρηση Condor.

Το 1974 σχηματίστηκε το Partido por la Victoria del Pueblo (PVP - Κόμμα για τη Νίκη του Λαού), μάλλον στην Αργεντινή. Το κόμμα αυτό συγκροτήθηκε από την πλειοψηφία των εναπομεινάντων μελών της FAU, στοιχεία

των Τουπαμάρος κι ανένταχτους μαρξιστές. Ισχυριζόταν ότι ήταν μια σύνθεση ελευθεριακής και μαρξιστικής θεωρίας. Επηρεασμένη αρκετά από θεωρητικούς όπως το Νίκο Πουλαντζά, η FAU άρχισε να μετασχηματίζεται εκ νέου. Αλλά οι αφηγήσεις διαφόρων αγωνιστών διαφέρουν αρκετά. Μερικοί εξέφρασαν την αντίθεσή τους να συνεργαστούν με λενινιστικές ομάδες. Άλλοι θεωρούσαν ότι πρέπει αν επεκταθεί η αναρχική θεωρία. Άλλοι ήσαν υπέρ του ολοκληρωτικού μετασχηματισμού και της αναχώρησης από τον αναρχισμό. Ωστόσο, μια μειοψηφία μελών της οργάνωσης παρέμεινε αναρχική και εξαφανίστηκαν από το προσκήνιο μέχρι την πτώση της δικτατορίας.

Αλλά και όλα αυτά τα σχήματα όπως FAU, Τουπαμάρος και PVP, συντρίφτηκαν και δεν ήταν πριν το 1986 όταν επανεμφανίστηκε η FAU, αλλά αυτή τη φορά ως νέα οργάνωση αποτελούμενη κυρίως από νεαρούς που αγκάλιαζαν τον αναρχισμό για πρώτη φορά. Το PVP είναι σήμερα ένα από τα αριστερά κόμματα που διαχειρίζονται τον καπιταλισμό. Η σημερινή FAU απέβαλε τις θέσεις υπέρ της Κούβας αγκάλιασε τη θεωρία της ειδικής αναρχικής οργάνωσης και βοήθησε την ίδρυση και άλλων τέτοιων αναρχικών οργανώσεων στο νότιο μέρος της Λατινικής Αμερικής (π.χ. Βραζιλία).

****Ελληνική μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης», Οκτώβρης 2009.***

HuertaGrande

Η HuertaGrande είναι ένα εμβρυικό ντοκουμέντο του νοτιοαμερικανικού Especificismo (ειδική αναρχική οργάνωση). Γράφτηκε το 1972, λίγο πριν επιβληθεί το κτηνώδες στρατιωτικό καθεστώς στην Ουρουγουάη το 1973. Μόλις πρόσφατα άρχισε η πρώτη αγγλική του μετάφραση κατά τμήματα και η δημοσίευσή τους στο Anarkismo.net σε συνέχειες ανά βδομάδα.

Όπως είπαμε πριν, το HuertaGrande γράφτηκε το 1972 ως εσωτερικό ντοκουμέντο της FederaciónAnarquistaUruguaya (FAU - Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης) λίγο πριν το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1973. Η FAU ιδρύθηκε αρχικά το 1956, από αναρχικούς αγωνιστές με σκοπό ν' αποτελέσει μια ειδική αναρχική οργάνωση. Ήταν η πρώτη οργάνωση που έθεσε σε εφαρμογή την οργανωτική θεωρία του Especificismo. Επίσης, βοήθησε στη δημιουργία και συγκρότηση αρκετών άλλων αναρχικών οργανώσεων στην περιοχή και ειδικά της FederaçãoAnarquistaGaúcha (FAG - Αναρχική Ομοσπονδία Gaúcha - περιοχή της Βραζιλίας).

PedroRibeiro (από την αμερικάνικη
αναρχοκομμουνιστική οργάνωση Amanecer)

“HuertaGrande”

FederaciónAnarquistaUruguay

Υλικό για εσωτερική συζήτηση για το ζήτημα της
θεωρίας το 1972.

Για να καταλάβουμε τι γίνεται (τις περιστάσεις), είναι απαραίτητο να το κατανοήσουμε σωστά. Και για να το κατανοήσουμε σωστά πρέπει να είμαστε σε θέση να οργανωθούμε και να δράσουμε σύμφωνα με τα γεγονότα που συσσωρεύονται μέσα στην πραγματικότητα.

Χωρίς θεωρία κάποιος διατρέχει τον κίνδυνο να εξετάζει κάθε πρόβλημα ατομικιστικά, σε απομόνωση, ξεκινώντας από απόψεις που σε κάθε περίπτωση ή ενδέχεται να είναι διαφορετικές ή εξετάζοντάς τις με βάση υποκειμενικότητες, εικασίες ή φήμες κ.λπ.

Το κόμμα κατάφερε ν' αποφύγει σοβαρά λάθη επειδή ήμασταν ικανοί να σκεφτούμε βασιζόμενοι σε απόψεις που χαρακτηρίζονταν από ένα σοβαρό επίπεδο συνοχής. Έκανε, επίσης, σοβαρά λάθη εξαιτίας της αναποτελεσματικής ανάπτυξης της θεωρητικής μας σκέψης ως οργάνωσης.

Για να προτείνουμε ένα πρόγραμμα πρέπει να γνωρίζουμε καλά την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική πραγματικότητα της χώρας μας. Το ίδιο είναι απαραίτητο στην κατεύθυνση του να συγκροτήσουμε μια πολιτική γραμμή που να είναι αποτελεσματικά ξεκάθαρη και συγκεκριμένη. Εάν

δεν γνωρίζουμε καλά ή και καθόλου την πραγματικότητα δεν θα έχουμε πρόγραμμα αλλά μόνο μια αρκετά γενική γραμμή, που θα είναι δύσκολο να αναπτυχθεί στους χώρους όπου παρεμβαίνουμε. Εάν δεν έχουμε ξεκάθαρη γραμμή δεν θα έχουμε αποτελεσματική πρακτική. Η πολιτική θέληση του κόμματος τότε διατρέχει τον κίνδυνο να εξανεμισθεί. Ο "εθελοντισμός" στη δράση καταλήγει να γίνεται οτιδήποτε μόνο γίνεται, κάτι σαν βλακεία. Αλλά γινόμαστε ανίκανοι να δράσουμε με έναν προκαθορισμένο τρόπο στα γεγονότα που συμβαίνουν, βασιζόμενοι σε προγνώσεις κατά προσέγγιση. Εξαρτόμαστε από τα γεγονότα και δρούμε με βάση αυτά αυθόρμητα, χωρίς σχέδιο.

Χωρίς γραμμή για θεωρητική δουλειά, μια οργάνωση, ανεξάρτητα από το πόσο μεγάλη είναι, θα άγεται και θα φέρεται από τις περιστάσεις και δεν θα μπορεί ν' αναπτύσσεται και να δρα ανάλογα. Η πολιτική γραμμή προϋποθέτει πρόγραμμα, που σημαίνει στόχους να εκπληρωθούν σε κάθε βήμα. Το πρόγραμμα υποδεικνύει ποιες δυνάμεις είναι με το μέρος μας, ποιες είναι εναντίον μας και ποιες είναι προσωρινοί μας σύμμαχοι. Αλλά για να το γνωρίζουμε αυτό πρέπει να γνωρίζουμε πολύ καλά την πραγματικότητα της χώρας μας. Γι' αυτό η απόκτηση αυτής της γνώσης είναι τώρα το πρώτιστο καθήκον μας. Και για να γνωρίζουμε χρειαζόμαστε μια θεωρία.

Το κόμμα χρειάζεται ένα ξεκάθαρο σχήμα ώστε να είναι ικανό να σκεφτεί συνεκτικά για την κατάσταση στη χώρα και την περιοχή καθώς και τους αγώνες του διεθνούς προλεταριάτου διαμέσου της ιστορίας του. Πρέπει να έχουμε ένα αποτελεσματικό περίγραμμα για να οργανώσουμε και να δώσουμε προτεραιότητα στην αυξανόμενη μάζα πληροφοριών όσον αφορά την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική πραγματικότητα. Πρέπει να έχουμε μια μέθοδο ανάλυσης αυτών των πληροφοριών, για να δούμε ποιες από αυτές είναι σημαντικές, ποιες έρχονται πρώτες και ποιες μετά, ώστε να διευθύνουμε σωστά τις δυνάμεις μας στο μέτωπο αυτό της όλης δουλειάς μας. Ένα σχήμα ιδεών που να μάς επιτρέπει να συνδέσουμε το ένα ζήτημα με το άλλο σε μια συστηματική και συνεκτική σειρά και να κάνουμε αυτά που θέλουμε με τη μαχητικότητα του κόμματός μας. Ένα σχήμα που μάς φέρνει κοντά σε παραδείγματα του πώς να παρέμβουμε με τις απόψεις μας αυτές σε άλλους

που δρουν με βάση διαφορετικές
πραγματικότητες.

Αλλά το αντικείμενο αυτό, του να γνωρίζουμε τη χώρα μας, πρέπει να το θέσουμε μόνοι μας σε εφαρμογή, επειδή κανείς άλλος δεν θα το κάνει για μας.

Δεν προτείνουμε την εφεύρεση θεωρητικών σχημάτων από το τίποτα. Δεν πρόκειται να δημιουργήσουμε μια νέα θεωρία και κάθε της παρακλάδι. Ο λόγος γι' αυτό είναι μια γενική

οπισθοδρόμηση του κινήματος και των συγκεκριμένων θεσμών του καθώς και η έλλειψη από μέρους μας της διαθεσιμότητας του να αναλάβουμε αυτό το καθήκον.

Γι' αυτό πρέπει να πάρουμε μια έτοιμη θεωρία και να αρχίσουμε να επεξεργαζόμαστε τις απόψεις μας με βάση αυτή, αναλύοντάς την κατά κριτικό τρόπο. Δεν μπορούμε να δεχτούμε κάθε θεωρία με κλειστά μάτια, χωρίς κριτική, σαν να είναι ένα δόγμα.

Θέλουμε να πραγματοποιήσουμε έναν ολοκληρωτικό μετασχηματισμό της χώρας μας και δεν πρόκειται να υιοθετήσουμε ως εργαλείο σκέψης τις θεωρίες που δημιουργήθηκαν από την μπουρζουαζία. Με αστικές απόψεις θα σκεφτόμαστε όπως θέλει η μπουρζουαζία να σκεφτόμαστε.

Θέλουμε να μελετήσουμε και να προβληματιστούμε για την Ουρουγουάη και την ευρύτερη περιοχή ως επαναστάτες. Γι' αυτό, ανάμεσα στα στοιχεία που αποτελούν μέρη των διαφορετικών σοσιαλιστικών ρευμάτων θα υιοθετήσουμε πάντα αυτά τα στοιχεία που θα μάς βοηθήσουν ακριβώς σ' αυτό: να επεξεργαστούμε και να αναλύσουμε τη χώρα, την περιοχή και άλλες περιοχές και εμπειρίες ως επαναστάτες.

Μερικές διαφορές μεταξύ Θεωρίας και Ιδεολογίας

Είναι σημαντικό να σημειώσουμε μερικές διαφοροποιήσεις μεταξύ της κοινά ονομαζόμενης θεωρίας και της ιδεολογίας.

Η θεωρία χρησιμοποιείται για την επεξεργασία οργάνων αντιλήψεων που χρησιμοποιούνται για να γνωρίζουμε αυστηρά και εμβριθέστατα τη συγκεκριμένη πραγματικότητα. Και είναι σ' αυτή

τη βάση που μπορούμε να αναφέρουμε τη θεωρία ως ισοδύναμη με την επιστήμη.

Η ιδεολογία, από την άλλη πλευρά, σχηματίζεται από στοιχεία μη επιστημονικής φύσης τα οποία συνεισφέρουν στο να αποκτήσουμε έναν δυναμισμό στις δράση μας βασισμένης στις περιστάσεις ότι αν και έχουν κάτι να κάνουν με τις αντικειμενικές συνθήκες, δεν απορρέουν από αυτές. Η ιδεολογία καθορίζεται από τις αντικειμενικές συνθήκες αν και δεν καθορίζονται μηχανικά από αυτές.

Οι επεκτάσεις της θεωρητικής δουλειάς

Η θεωρητική δουλειά είναι πάντα μια δουλειά που βασίζεται και υποστηρίζεται από τις πραγματικές διαδικασίες, σε ό,τι αυτό συνεπάγεται στην ιστορική πραγματικότητα, σε ό,τι γίνεται. Ωστόσο, από τη στιγμή που είναι μια δουλειά που εδράζεται ολοκληρωτικά στο πραγματικό της σκέψης, δεν υπάρχουν αντιλήψεις που να είναι πιο πραγματικές από άλλες.

Είναι σημαντικό να σημειώσουμε μερικές βασικές σκέψεις στο ζήτημα αυτό:

1) Η διάκριση μεταξύ της υπάρχουσας, συγκεκριμένης πραγματικότητας, ανάμεσα στις πραγματικές, ιστορικές διαδικασίες και, από την άλλη πλευρά, στις διαδικασίες που αποκτήθηκαν από τη γνώση και την κατανόηση αυτής της πραγματικότητας. Με άλλα λόγια, είναι απαραίτητο να επιβεβαιώσουμε τη διαφορά μεταξύ του υπαρκτού και του νοητού, από την πραγματικότητα όπως είναι και από αυτήν για την οποία ενδέχεται να γνωρίζουμε κάτι.

2) Την προτεραιότητα του υπαρκτού από το νοητό, της πραγματικότητας από τη γνώση. Με άλλα λόγια, είναι πολύ πιο σημαντικό, βαρύνει περισσότερο ως καθοριστικό στην αλληλουχία των γεγονότων το τι πραγματικά συμβαίνει στην πραγματικότητα από το τι ενδέχεται να σκεφτόμαστε ή να γνωρίζουμε για την πραγματικότητα.

Ξεκινώντας από αυτές τις διαβεβαιώσεις, είναι σημαντικό να καταλάβουμε τις ακριβείς επεκτάσεις της θεωρητικής δουλειάς, δηλαδή, την προσπάθεια του να κατευθύνουμε τη γνώση με βάση το σκοπό της απόκτησης της αυστηρά επιστημονικής γνώσης.

Η θεωρητική δουλειά επιτυγχάνεται πάντα με βάση μια προκαθορισμένη πρώτη ύλη. Δεν έρχεται από το πραγματικά συγκεκριμένο, από την πραγματικότητα ως τέτοια, αλλά έρχεται από την πληροφορία, τη βάση πληροφοριών και την αντίληψη αυτής της πραγματικότητας. Η πρωταρχική αυτή ύλη μεταχειρίζεται, στη διαδικασία της θεωρητικής δουλειάς, από συγκεκριμένα εννοιολογικά μέσα, συγκεκριμένα όργανα σκέψης. Το προϊόν αυτής της μεταχείρισης είναι η γνώση.

Με άλλα λόγια, υπάρχουν μόνο πραγματικά, συγκεκριμένα και ατομικά κατάλληλα αντικείμενα

(καθορισμένες ιστορικές συνθήκες, σε καθορισμένες κοινωνίες, σε καθορισμένες εποχές). Η διαδικασία της θεωρητικής γνώσης επιζητά να τις μάθει.

Μερικές φορές η εργασία για την απόκτηση γνώσης κατευθύνεται προς αφηρημένα αντικείμενα που δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα, που υπάρχουν μόνο στη νόηση αλλά που, ωστόσο, είναι αναμφισβήτητα εργαλεία ώστε να μάθουμε τα πραγματικά αντικείμενα (για παράδειγμα η αντίληψη των κοινωνικών τάξεων κ.λπ.). Γι' αυτό, στη διαδικασία της παραγωγής της γνώσης κάποιος μετασχηματίζει την πρώτη ύλη (μια επιπόλαια αντίληψη πραγματικότητας) σε ένα προϊόν (μια αυστηρά επιστημονική γνώση γι' αυτή).

Ο όρος "επιστημονική γνώση" πρέπει να ορίζεται με βάση τη σχέση της με την κοινωνική πραγματικότητα. Απευθυνόμενη σ' αυτή την πραγματικότητα, η κατανόησή της αναφέρεται σε ακριβείς όρους στην καλύτερη προσέγγιση της πραγματικότητας ως τέτοιας.

Πρέπει να ειπωθεί ότι αυτή η διαδικασία μάθησης της κοινωνικής πραγματικότητας, όπως και κάθε άλλη μελέτη ενός πραγματικού αντικειμένου είναι ευαίσθητη σε μια απεριόριστα θεωρητική εμβάθυνση. Όπως η φυσική, η χημεία και άλλες

επιστήμες μπορεί να εμβαθύνει την γνώση τους απεριόριστα όσον αφορά τις πραγματικότητες που συνθέτουν τα αντίστοιχα αντικείμενα σπουδών, με τον ίδιο τρόπο που μπορεί να εμβαθύνει η κοινωνική επιστήμη τη γνώση για την κοινωνική πραγματικότητα. Γι' αυτό είναι ανεπαρκές να περιμένουμε μια "τελειωμένη" γνώση της κοινωνικής πραγματικότητας ώστε να αρχίσουμε να δρούμε με σκοπό να την αλλάξουμε. Και δεν είναι λιγότερο ανεπαρκής η προσπάθεια αλλαγής της χωρίς να την γνωρίζουμε εμβριθώς.

Η αυστηρή επιστημονική γνώση της κοινωνικής πραγματικότητας, του κοινωνικού μας μετασχηματισμού, θα επιτευχθεί μόνο διαμέσου της δουλειάς μας με βάση της πληροφορία, τη

στατιστική κ.λπ., διαμέσου τρόπων περισσότερο αφηρημένων εννοιολογικών οργάνων τα οποία είναι δοσμένα και βοηθούν στη συγκρότηση μιας θεωρίας. Διαμέσου της πρακτικής της θεωρίας επιζητούμε την παραγωγή αυτών των εννοιολογικών οργάνων, κάθε φορά πιο ακριβών και πιο συγκεκριμένων, οδηγώντας στη γνώση της συγκεκριμένης πραγματικότητας της οποίας είμαστε μέρος.

Μόνο διαμέσου μιας επαρκούς θεωρητικής κατανόησης, δηλαδή εμβριθούς και επιστημονικής, μπορούν να αναπτυχθούν ιδεολογικά στοιχεία (φιλοδοξίες, αξίες, ιδανικά κ.λπ.) που μπορούν να συνθέσουν ένα επαρκές μέσο για τον μετασχηματισμό της εν λόγω

κοινωνικής πραγματικότητας με συνοχή αρχών και αποτελεσματικότητα στην πολιτική πρακτική.

Μια αποτελεσματική πολιτική πρακτική απαιτεί, γι' αυτό, τη γνώση της πραγματικότητας (θεωρία), την αρμονική αξία της με τις αντικειμενικές αξίες του μετασχηματισμού (ιδεολογία) και συγκεκριμένα πολιτικά μέσα για να επιτευχθεί ένας τέτοιος μετασχηματισμός (πολιτική πρακτική). Τα τρία αυτά στοιχεία συγχωνεύονται σε ένα διαλεκτικό τμήμα που συνιστά την απόπειρα μετασχηματισμού τον οποίο στοχεύει το κόμμα.

Κάποιος ίσως ρωτήσει: Πρέπει να περιμένουμε για μια ολοκληρωμένη θεωρητική ανάπτυξη για ν' αρχίσουμε να δρούμε; Όχι. Η θεωρητική ανάπτυξη δεν αποτελεί ακαδημαϊκό πρόβλημα, δεν αρχίζει από το μηδέν. Τα θεμέλιά της, τα κίνητρά της και η ανάπτυξή της στεγάζονται στην ύπαρξη των ιδεολογικών αξιών, της πολιτικής πρακτικής. Λίγο ή αρκετά σωστό, λίγο ή αρκετά λάθος, αυτά τα στοιχεία υφίστανται ιστορικά πριν τη θεωρία και παρακινούν την ανάπτυξή της.

Ο ταξικός πόλεμος υπήρχε αρκετά πριν τη θεωρητική του ανάπτυξη. Οι αγώνες των εκμεταλλευόμενων δεν περίμεναν την επεξεργασία μιας θεωρητικής δουλειάς για να

δικαιολογήσουν την πραγματοποίησή τους. Η ύπαρξή τους προηγείται της γνώσης γι' αυτούς, της θεωρητικής ανάλυσης για την ύπαρξή τους.

Γι' αυτό ξεκινώντας απ' αυτή τη βασική υπόθεση, γίνεται θεμελιακή και προτεραιότητα δράσης, να έχει μια πολιτική πρακτική. Μόνο διαμέσου αυτού, διαμέσου της συγκεκριμένης ύπαρξης, στις δοσμένες συνθήκες ή στην ανάπτυξή της μπορούμε να επεξεργαστούμε ένα χρήσιμο θεωρητικό πλαίσιο. Ένα τέτοιο πλαίσιο δεν αποτελεί μια αδικαιολόγητη συσσώρευση αφηρημένων εννοιών με κάποια συνοχή σε όλη τη λογική τους, αλλά χωρίς καμία συνοχή με την ανάπτυξη των πραγματικών διαδικασιών. Για να δημιουργήσεις θεωρία με αποτελεσματικότητα είναι απαραίτητο να δράσεις.

Μπορούμε να δράσουμε χωρίς θεωρία με τη δικαιολογία της άμεσης πράξης; Όχι. Θα πούμε ότι ίσως υπάρχει μια πολιτική πρακτική που προέρχεται μόνο από ιδεολογικά κριτήρια, δηλαδή βρισκόμενη ή μη αναποτελεσματικά σε μια επαρκή θεωρητική ανάλυση. Αυτό είναι κοινό στο περιβάλλον μας.

Κανείς δεν μπορεί να θέσει το επιχείρημα ότι στη δική μας πραγματικότητα της περιοχής μας στην Αμερική, μια επαρκής θεωρητική ανάλυση, μια συνεκτική εννοιολογική κατανόηση, δεν είναι

κλειστή. Αυτό επίσης σχετίζεται και με την υπόλοιπη πραγματικότητά μας. Ωστόσο, επί δεκαετίες δεκαετιών υπάρχει μια διαμάχη, ένας αγώνας. Αυτή η κατανόηση δεν πρέπει να μάς οδηγεί στο να περιφρονούμε την θεμελιακή σπουδαιότητα της θεωρητικής δουλειάς.

Στην ερώτηση που τέθηκε πριν πρέπει αν δώσουμε την απάντηση: Αυτό που περιέχεται στην προτεραιότητα είναι η πρακτική, αλλά πόσο αποτελεσματική θα είναι αυτή η πρακτική αυτό εξαρτάται στην πιο αυστηρή γνώση που έχουμε για την πραγματικότητα.

Σε μια πραγματικότητα σαν τη δική μας, στην κοινωνική συγκρότηση της χώρας μας, η θεωρητική δουλειά πρέπει να αρχίσει, όπως και παντού, από μια ομάδα αποτελεσματικών θεωρητικών ιδεών, ως μια αργή βάση πληροφοριών που θα συνιστούσε την πρώτη ύλη για τη θεωρητική πρακτική.

Η βάση αυτή από μόνη της, εξεταζόμενη σε απομόνωση, χωρίς μια επαρκή θεωρητική εννοιολογική μεταχείριση, δεν πρόκειται να ρίχνει φως στην πραγματικότητα. Απλώς θα διακοσμήσει και αποκρύψει τις ιδεολογίες στις οποίες η βάση αυτή των πληροφοριών εφαρμόζεται.

Οι αφηρημένες απόψεις, τα μέσα και οι θεωρίες από μόνες τους, χωρίς διασταύρωση με μια επαρκή πληροφορία δεν πρόκειται να μάς παρέχει περαιτέρω γνώση για την πραγματικότητα επίσης.

Η δουλειά στο θεωρητικό επίπεδο που γίνεται στη χώρα μας κανονικά ταλαντεύεται ανάμεσα σ' αυτές τις δύο λανθασμένες άκρες.

Σύνδεσμος: <http://theleftwinger.wordpress.com/>

**Όταν αναφέρεται στο κείμενο η λέξη κόμμα εννοείται η οργάνωση, η Ομοσπονδία, η FAU, και όχι η λέξη κόμμα με τη σημερινή πολικάντικη, στενή της έννοια.*

****Δημοσιεύτηκε στο <http://www.anarkismo.net>
Ελληνική μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε
Αφέντης», Οκτώβρης 2009.***

